

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **R. V.**, zastoupeného Mgr. Davidem Rašovským, advokátem se sídlem Hlinky 135/68, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2017, č. j. KrÚ 67741/2017/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 20. 11. 2018, č. j. 36 A 13/2017 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 9. 6. 2017 Městský úřad Holice uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 8. 5. 2017 při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci minimálně o 28 km/h.

[2] Tomuto rozhodnutí předcházelo ústní jednání bez účasti žalobce. Žalobce se z ústního jednání omluvil z důvodu pracovní neschopnosti, a to e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu; k omluvě připojil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti.

[3] Proti rozhodnutí Městského úřadu Holice podal žalobce odvolání.

[4] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání vyhodnotil jako nenáležitou. Především, k podání obsahujícímu omluvu neměl správní orgán prvního stupně vůbec přihlížet, neboť bylo učiněno pouze elektronicky bez zaručeného podpisu a nebylo předepsaným způsobem doplněno. Nadto se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně o nedůvodnosti omluvy žalobce z jednání, neboť samotný doklad o pracovní neschopnosti není dostačujícím dokladem o důvodnosti neúčasti na jednání. Nedostatečnost omluvy nemohla být zhojena ani v odvolání předloženým výměnným poukazem, neboť ani ten neobsahuje lékařskou diagnózu. O nutnosti omluvy a jejím odůvodnění a doložení důvodu omluvy byl žalobce poučen. K námitce porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, žalovaný zdůraznil, že žalobce byl v předvolání poučen o možnosti vydání rozhodnutí, budou-li po provedeném ústním jednání shromážděny všechny podklady, aniž by byl žalobce opětovně poučován ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Za takové situace je námitka nedodržení postupu dle § 36 odst. 3 správního řádu nedůvodná. Žalovaný neuznal důvodnou ani námitku pochybností týkajících se správnosti měření, žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by měly měření zpochybnit, žalovaný měl skutkový stav za prokázaný a pochybnosti neshledal. K materiálnímu znaku přestupku žalovaný uvedl, že žalobce porušil svým jednáním chráněný zájem vyplývající z obecné úpravy. Závěr, že překročení rychlosti v obci o 28 km/h nenaplnuje materiální stránku přestupku, by byl absurdní. Takové překročení rychlosti je již nezanedbatelné.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích. Krajský soud neshledal žalobu důvodnou.

[6] Krajský soud konstatoval, že žalovaný se s námitkami vznesenými žalobcem řádně vypořádal a se závěry žalovaného se krajský soud ztotožnil. Žalobce měl dle soudu dostatek možností se se správním spisem seznámit a být účasten jednání. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. V posuzované věci správní orgány dle krajského soudu tomuto požadavku dostaly. Správní orgán I. stupně nevyhodnotil omluvu z jednání jako náležitou, žalovaný se s tímto hodnocením ztotožnil a ani krajský soud v tomto neshledal pochybení. Žalobce byl pro případ omluvy v oznámení o zahájení řízení o přestupku, které zároveň plnilo funkci předvolání, předem upozorněn na to, jaké náležitosti má omluva obsahovat a jak bude správní orgán postupovat při vyhodnocování omluvy z hlediska její důvodnosti. Jestliže zdravotní indispozice žalobce vznikla náhle den před nařízeným jednáním v řízení o přestupku a žalobce nemohl postupovat jinak, než zaslat operativně omluvu v obyčejné e-mailové zprávě, měl svoje podání doplnit ve smyslu § 37 správního řádu, a zejména svoji omluvu konkretizovat, přičemž s potřebností takového postupu byl předem seznámen. Ohledně prokazování a vyhodnocování důvodnosti omluvy poukazem na doklad o pracovní neschopnosti soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 10 As 251/2014 - 53, ve kterém se Nejvyšší správní soud nepřisvědčil obdobným námitkám. Soud dále uvedl, že práva žalobce ve smyslu namítaného porušení § 36 odst. 3 správního řádu nebyla porušena, žalobce skutkově nic v celém průběhu šetření věci ani před soudem nenamítal. Soud neshledal pochybení ani v tom, že žalovaný jako odvolací orgán neaplikoval § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, důvody mimořádného snížení výměry pokuty dle § 44 nelze k žalobci vztahovat. Soud rovněž odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, která se dle názoru soudu dostatečně vypořádala s materiální stránkou přestupku.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podřaditelných § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že omluva z jednání nařízeného na 9. 6. 2017 nebyla náležitá. Je přirozené, že stěžovatel jako laik nezvládl všechny formální náležitosti, trvání na nutnosti doplnit omluvu písemně je přehnaným formalismem, správní orgán mohl v případě pochybností o autentičnosti omluvy stěžovatele vyzvat k prokázání, že omluvu učinil osobně. Správní orgán navíc rozhodl již 9. 6. 2017, tedy ještě před uplynutím lhůty pro doplnění podání dle § 37 odst. 4 správního řádu. Správnímu orgánu rovněž nic nebránilo si v případě pochybností omluvu u lékaře ověřit. Podle stěžovatele se soud nevyjádřil k nosné části námítky a zásadní žalobní argumentaci, a rozsudek soudu je tak nepřezkoumatelný. Za nosnou část této námítky stěžovatel považuje odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015 č. j. 2 As 77/2015 - 38, ke kterému soud bez bližšího odůvodnění pouze uvedl, že jej nepovažuje za přílehlavý z důvodu odlišného skutkového stavu. Soud se nevyjádřil ani k žalobní argumentaci, kterou považuje stěžovatel za zásadní, a to že konání ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele je zásadním zásahem do jeho základního práva být slyšen v rámci trestního řízení; správní orgán nemůže hodnotit veškeré důkazy, neboť dokazování je vedeno zásadou ústnosti. To vše navíc za situace, kdy prekluze přestupku byla prodloužena na dva, resp. tři roky, a správnímu orgánu tak ani nic nebránilo pozvat žalobce opětovně na další termín ústního jednání.

[9] Ve vztahu k námitce týkající se dvojího porušení § 36 odst. 3 správního řádu stěžovatel uvádí, že je bezpředmětné odůvodnění soudu, že v rozmezí mezi 8. 6. 2017 a 9. 6. 2017 nebyl do spisu založen žádný další důkaz, protože stěžovatel spis vůbec neviděl. Soud se dle stěžovatele nevypořádal s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 161/2014 - 57, který je nosnou částí argumentace.

[10] Poslední námitka stěžovatele se vztahuje k hodnocení materiální stránky přestupku. Soud podle stěžovatele nereagoval na námitku stěžovatele a v rozsudku neuvedl, zda soud konkrétně hodnotil škodlivost přestupku a jaký vliv tato vada měla na zákonnost rozhodnutí. Stěžovatel rovněž upozornil, že konkrétní hodnocení materiální stránky přestupku musí být dle konstantní judikatury obligatorní součástí rozhodnutí, konkrétní hodnocení škodlivosti přestupku dokazuje, že se správní orgán konkrétním případem skutečně zabývá a nepostupuje mechanicky. Takové hodnocení obviněnému vysvětluje, proč a jak závažným způsobem je porušení předpisů z jeho strany škodlivé a nebezpečné veřejnému zájmu. Žalovaný se podle stěžovatele zabýval materiální stránkou přestupku pouze obecně uvedením, že rychlost byla překročena o 28km/h, a odkazem na judikaturu, nikoli však konkrétně ve vztahu ke stěžovateli.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svém rozhodnutí. Podpůrně odkázal na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[13] Jen pokud jde o námitku, že žalovaný měl obligatorně zohlednit novou právní úpravu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který upravuje důvody mimořádného snížení výměry pokuty, stěžovatel dal v doplnění ke kasační stížnosti za pravdu soudu, což Nejvyšší správní soud chápe jako omezení kasační stížnosti o tento bod (zpětvzetí námítky).

[14] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), platí, že: „O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“

[16] Podmínky náležité omluvy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, následovně: „Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“

[17] Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud připouští, že zdravotní indispozice může vzniknout náhle, i den před nařízeným ústním jednáním. V takovém případě předvolaný obviněný nemůže omluvu uplatnit dříve, včasěji. Včasnost omluvy tedy sporná není.

[18] V omluvě však musí být uveden důvod, který obviněnému znemožňuje účast na nařízeném jednání a tento důvod musí být konkretizován a musí být doložen. Stěžovatel však k omluvě přiložil pouze doklad o dočasné pracovní neschopnosti, z něhož nevyplývá konkrétní příčina zdravotní indispozice, a tedy důvod, proč je jeho účast na jednání nemožná. O nezbytných náležitostech omluvy včetně toho, že důvod omluvy musí být uveden a doložen konkrétně, byl přitom stěžovatel v oznámení o zahájení přestupkového řízení, které zároveň plnilo funkci předvolání, řádně poučen. Správní orgán výslovně uvedl: „Pro případ omluvy Vás správní orgán poučuje, že aby mohla být omluva přijata, musí být uplatněna včas (zpravidla ve chvíli, kdy se osoba o překážce, která jí brání zúčastnit se ústního jednání, dozví, nejpozději před začátkem ústního jednání), musí obsahovat konkrétní důležitý důvod (nestačí obecný odkaz na pracovní zaneprázdněnost, pobyt v zahraničí, či neurčité zdravotní problémy) a musí být řádně doložena (například listinami) tak, aby si správní orgán mohl ověřit její pravdivost. Je-li předkládána lékařská zpráva, je nutné, aby z ní vyplývala konkrétní diagnóza, či jiná objektivní skutečnost znemožňující osobní účast na ústním jednání, prostý doklad o pracovní neschopnosti nepostačuje (z důvodu lékařského tajemství nemá správní orgán možnost ověřit diagnózu apod. u lékaře, kdy např. zlomený malíček může vést k pracovní neschopnosti, ale nemusí být důvodem, pro který by se obviněný nemohl v době povolených vycházek dostavit k ústnímu jednání). K akceptaci omluvy nedochází automaticky, ale až po posouzení její řádnosti a včasnosti a pro ověření, zda omluva byla přijata, je možno využít sbora uvedeného telefonního čísla.“ Stěžovatel tedy neopodstatněně spoléhal na to, že jeho omluva je dostatečná, resp. náležitá.

[19] Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 13. 8. 2015, č. j. 10 As 251/2014 - 53, na které poukázal i krajský soud, zdůraznil, že ne každé onemocnění odůvodňující dočasnou pracovní neschopnost znamená automaticky nemožnost zúčastnit se jednání: „Z pouhého obecného údaje o neurčité zdravotní komplikaci nelze nijak usoudit na závažnost onemocnění a tím ani na důležitost důvodu nepřítomnosti při jednání. ... ani předložení kopie III. dílu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, ze kterého je zřejmé pouze jméno stěžovatele a lékaře a den počátku pracovní neschopnosti, neprokažuje relevantní skutečnosti pro posouzení omluvy, tedy že stěžovatel měl zdravotní komplikaci, jež mu skutečně zabraňovala dostavit se k ústnímu jednání (a nikoliv např. jen zdravotní komplikaci takového druhu, že nemohl vykonávat svou práci s ohledem na její charakter)...“ Ani v nyní projednávané věci stěžovatel neuvedl a nedoložil důvod omluvy dostatečně konkrétně, a tedy správnímu orgánu neumožnil dospět k závěru,

pokračování

že stěžovatel skutečně má důležitý důvod, který mu znemožňuje účast na jednání, a omluvu tedy přijmout.

[20] Soud považuje za nutné upozornit, že správní orgány důsledně nerozlišily náležitost a důvodnost omluvy dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný v rozhodnutí uvádí, že se ztotožňuje s hodnocením správního orgánu I. stupně, že omluva nebyla důvodná. Ve skutečnosti omluva nebyla náležitá ve smyslu citovaného ustanovení zákona o přestupcích (resp. „řádna“ ve smyslu poučení správního orgánu), neboť nebyla dostatečně konkrétní, přičemž konkrétnost je jednou z požadovaných náležitostí. Pro nedostatek konkrétnosti nemohl správní orgán posoudit, zda má stěžovatel důležitý důvod, a zda tedy je omluva důvodná. To ale nic nemění na závěru, že omluva stěžovatele nesplňovala zákonné požadavky, a projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného tedy nebylo porušením zákona.

[21] S ohledem na to, že omluva nebyla dostatečně konkrétní, není podstatné se zabývat ani nedostatečnou formou podání, ani skutečností, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí v přestupkovém řízení ještě před uplynutím pětidenní lhůty dle § 37 odst. 4 s. ř. s. pro doplnění e-mailového podání. Pokud by omluva ze dne 8. 6. 2017 byla v pětidenní lhůtě doplněna z hlediska formy, nic by to nezměnilo na tom, že důvod, který stěžovatel uvedl, nebyl dostatečně konkrétní pro posouzení, že důvod omluvy je dostatečný.

[22] Obdobně není v této věci podstatné ani to, že šlo o první omluvu z nařízeného jednání. Skutečnost, že jde o omluvu první, nic nemění na zákonném požadavku náležitosti omluvy. I první omluva z jednání musí být náležitá.

[23] Na závěr ohledně náležitosti omluvy z ústního jednání navazuje hodnocení námitky porušení práva vyjádřit se k podkladům podle § 36 odst. 3 s. ř. s. O svém právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí byl stěžovatel správním orgánem výslovně poučen, rovněž byl v oznámení o zahájení přestupkového řízení, které zároveň plnilo funkci předvolání, stěžovatel správním orgánem I. stupně výslovně poučen o tom, že *„Bude-li mít správní orgán po provedeném ústním jednání sbromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, bude ve věci vydáno rozhodnutí, aniž by byl obviněný opětovně poučován ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.“*

[24] Stěžovatel zřejmě (ovšem neopodstatněně, jak bylo odůvodněno výše) spoléhal na to, že správní orgán omluvu, kterou dne 8. 6. 2017 zaslal, přijme, a proto možnost vyjádřit se k podkladům před termínem ústního jednání nařízeného na 9. 6. 2017 a před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyužil.

[25] Stěžovatel ovšem nevyužil možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ani v odvolacím řízení. V doplnění odvolání ze dne 21. 8. 2017 stěžovatel sice uvedl, že *„žádá správní orgán, aby mu umožnil rozvést a doplnit další níže uvedené námitky proti napadenému rozhodnutí. Na místě řešení přestupku se situace udála poněkud jinak a závěr o změření rychlosti v souladu s návodem k obsluze je přinejmenším předčasný a ničím nepodložený. Na místě obviněný s naměřenou rychlostí nesoehlasil a svůj nesouhlas doložil důkazem, který ovšem policisté neakceptovali.“* Nicméně takto formulované námitky jsou zcela nekonkrétní.

[26] Jak již dříve zdůraznil rozšířený senát v usnesení ze dne 14. ledna 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, *„interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98, N 161/16 SbNU 185; č. 2/2000 Sb., rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 9. 1998, Lauko proti Slovensku, stížnost č. 26138/95 a ze dne 2. 9. 1998, Kadubec proti Slovensku, stížnost č. 27061/95, Reports 1998-VI)... V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SBNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů... Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu, aby za obviněného domyslel všechna*

myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.“ V tomtéž usnesení Nejvyšší správní soud také uvedl: „... tvrdí-li obviněný skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důvod a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.“

[27] Ve správním řízení však stěžovatel neuvedl žádná konkrétní tvrzení, v čem skutkový stav zachycený v úředním záznamu policie, ověřovacím listu použitého silničního radarového rychloměru nebo fotodokumentaci zaznamenávající měřené vozidlo neodpovídá skutečnosti, ani k tomu nepředložil žádné důkazy. Skutečnost, že stěžovatel možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužil, je třeba odlišit od situace, kdy správní orgán účastníkovi možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí neposkytl nebo o ní účastníka nepoučil.

[28] K materiální stránce spáchaného přestupku se krajský soud vyjádřil v bodech 25 – 27 rozsudku. Nejprve odkázal na části rozhodnutí, v nichž se správní orgány I. a II. stupně materiální stránkou přestupku zabývaly, parafrázoval některé body hodnocení materiální stránky přestupku provedené správními orgány I. a II. stupně, a v dalších bodech hodnocení materiální stránky přestupku spáchaného stěžovatelem rozvedl. Rychlost byla překročena podstatně – o více než 20 km/h, nikoli nedaleko dopravní značky „konec obce“, nýbrž uprostřed obce, kde lze předpokládat vyšší koncentraci pohybujících se osob. Správní orgány I. i II. stupně i krajský soud se tedy materiální stránkou přestupku zabývaly. Nadto, ob stojí vypořádání této námitky i věcně. Nejvyšší správní soud opakovaně konstatuje, že překročení stanovené rychlosti za konkrétních okolností v určitém konkrétním případě nenaplní materiální stránku přestupku proti bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V obvyklých případech, kdy významné mimořádné okolnosti vylučující společenskou škodlivost neexistují, jednání naplňující formální znaky přestupku stanovené zákonem, naplňuje i materiální stránku přestupku (srov. např. rozsudky ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017 - 36, ze dne 8. 12. 2016, č. j. 5 As 206/2016 - 37). V nyní projednávané věci stěžovatel žádné mimořádné okolnosti, pro které by neměla být naplněna materiální stránka přestupku, netvrdil a nevyplývají ani ze správního spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2020

JUDr. Filip Dienstbie
předseda senátu